

[Ømann.]

er noget, vi bliver nødt til at se på. Det er en lækage, som ikke på nogen måde nu berøres af vore finanspolitiske bestræbelser.

Det er forudskikket — nu er vi jo i EF-situationen — at der vil ske betydelige stigninger i jordværdierne. Hvor skal disse stigninger havne? Hvem skal indkassere dem? Hvor meget af disse stigninger gøres likvidt og kommer ud i omsætningen? Hvor meget af disse stigninger vil blive en alvorlig belastning for vores økonomi?

Vi har sløret i indkomstskatten, hårdest udtrykt ved det direkte skattesnyderi, men også ved en række ordninger, som vist ikke mere er tidssvarende, og som bevirker, at meget store befolkningsgrupper kan smøge skattegrimen af sig. Det er bl. a. det, jeg tænker på, når jeg siger, at man skal være forsigtig med at tage et gennemsnitligt udtryk i statistikken for skattetrykket og skattebyrden her i landet.

Men så er der en meget stor sektor, som jeg også tror det er nødvendigt at have opmærksomheden henvendt på, for man kan jo ikke føre økonomisk politik, heller ikke finanspolitik, alene over skatterne og det offentlige budget. Den sektor, jeg tænker på, er udlånssektoren. Vi har indbygget i vores økonomi en mekanik, der gør, at der er direkte tilskyndelser til gældsstiftelse, til foruddiskontere sit forbrug, håbe på inflationen, håbe på, at den gæld, man stifter, i løbet af en årrække kun udgør det halve af det, man har fået ud af det ved gældsstiftelsen.

Dermed hører det sammen med den rentepolitik, vi driver. Vi har en rente, der kan variere fra 10 til 16, ja, op til 25 pct., og folk betaler den gerne, for de kan trække dette rentebeløb fra i skat, og så bliver det hele dog ikke så slemt.

Se, alle ved, at disse poster ligger der. Jeg tror også, man må gøre sig klart, at vor økonomi ikke kan sejle med disse lig i lasten. Disse ting er noget, der kan give provenu, og det fra grupper i befolkningen, som i og for sig ikke kan rejse moralske indvendinger imod, at de kommer til at betale. Jeg tænker også på disse ting, fordi hr. Poul Schlüter nævnte, at bundgrænsen i beskattningen burde hæves, og at en forhøjelse af proportionalsskattetrykket var noget, der lå for, og det kan jeg i og for sig være enig i. Men

det er meget kostbare foranstaltninger; det er ikke noget, som hr. Poul Schlüter kan gennemføre ved at skære 300 eller 400 mill.kr. mere eller mindre af det offentlige budget. Her er vi oppe i milliardbeløbene. Så der er kun én udvej for at følge en sådan politisk linje: ved at gøre en samlet indsats mod de lækager, som jeg har omtalt, en samlet indsats over for det ekstra forbrug, som disse huller i systemet giver anledning til.

Jeg tror også, det er forudsætningen for, at vi kan reservere tilstrækkeligt med midler til de investeringer i vor industri, som for længe har været for små. Det er forudsætningen for, at vi kommer ud af vort økonomiske dilemma. Jeg mener, at mekanismen simpelt hen bør være den, at nationalindkomsten, altså produktionen, bringes til at vokse i hastigere tempo end de offentlige udgifter.

Jeg skal med disse ord anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg er enig med hr. Ove Hansen i, at det er beklageligt, at de tre borgerlige partier ikke i dag har kunnet give tilslutning til det foreliggende lovforslag. Men det kommer jo ikke som nogen overraskelse. Vi har været hele debatten igennem i septembersamlingen, og der blev også i den betænkning, der blev afgivet på daværende tidspunkt, givet udtryk for disse synspunkter. Alligevel kunne man måske nok have håbet på, at man havde besindet sig, ikke mindst efter den debat, der har været her i tinget i de to foregående dage, hvor der ligesom var nye toner om, at nu skulle der samarbejdes i folketinget, nu skulle man være fælles om at finde ud af tingene. Men det, vi har hørt i dag, går altså ikke i den retning. Det går tværtimod på, at man lægger ansvaret fra sig og siger, at det er socialdemokratiets og socialistiske folkepartis ansvar at fastsætte denne udskrivningsprocent. Dette ansvar tager vi gerne, men vi må altså tage det alene uden de tre øvrige partier.

Diskussionen om besparelserne skal jeg ikke gå ind på her i dag. Det er rigtigt, som det allerede er sagt af hr. Ømann, at de har været drøftet de to foregående dage, og der er formentlig ikke vundet noget som helst ved at gentage disse ting.